

LVÍ BRANOU

Když Tom stanul před lví branou, vzduch se rozechvěl. Vynořila se z avantijského jezera krátce potom, co přemohli trojhlavého lva, a on se utopil v jezeře. Tom neměl sebemenší představu, co by mohlo ležet na druhé straně.

Jeho věrný hřebec Bouřlivák neklidně zaržál. „Jen klid, chlapče,“ chlácholil ho Tom a poplácal ho

po lesklé šíji. Bouřlivák v panice zakouel očima, ale poslechl a nechal se dál vést do lví tlamy. Elena s Tomem vykročili bok po boku a s Šedivákem u nohou. Vlkovi se do kamenné lví tlamy nechtělo. Zvedl čenich a nešťastně zakňučel.

„Musíme jít, Eleno, nemáme na výběr,“ procedil Tom skrz zuby. „Malvel tam někde je. Vím to!“

„Máš pravdu, Tome, musíme zachránit Adura,“ řekla Elena pevným hlasem.

Tom vešel do lví tlamy. Oslnil ho záblesk světla a na chvíli ho oslepil. Ucítil vlnu energie. Pod tím silným nápoem zakolísal, a kdyby se nezachytil Bouřlivákovy uzdy, byl by upadl. Elena leknutím vykřikla a Šedivák pronikavě zavyl.

Když se Tom vzpamatoval a zrak

se mu projasnil, uviděl, že stojí na prašné zemi. Kam až dohlédl, táhla se jednotvárná mrtvá pláň. Z tvrdé půdy trčelo jen několik rostlin, co vypadaly, jako by umíraly, nebo už byly mrtvé, několik pokroucených stromů, co se komíhaly pod nízkými šedivými mračny a větvemi se napřahovaly ke čtyřem poutníkům. Mezi mračny prosvítalo zlověstné rudé nebe Gorgonie. Z druhé strany se rozprostíraly páchnoucí močály. Z bahnitého podloží čouhalo řídké rákosí a celá bažina páchla hnilobou, jak v ní pukaly bubliny.

„Fuj!“ Elena se otrásla hnusem. „Strašně to tady smrdí. Copak to tady Malvel všechno otrávil?“

Tom se zachvěl, jak na něj dýchl vlhký chladný vzduch. Elena si

mezitím vytáhla ze sedlové brašny šál a pevně si ho omotala kolem ramen. „Co je tohle za místo?“ ušklíbla se.

„Jste v království Gorgonie,“ ozval se za nimi neznámý hlas.

Obrátili se a spatřili vysokého kostnatého muže, oblečeného v chatrném hnědém plášti. Stál rozkročen ve lví bráně.

Tom sáhl po meči. Šedivák temně zavrčel a v mžiku měla i Elena šíp připravený ke střelbě.

Příchozí se opíral o zkroucenou hůl a bez hnutí na ně zíral jedním šedivým okem. To chybějící měl zakryté páskou. Byl holohlavý.

„Kdo jsi?“ zeptal se Tom úsečným hlasem, a když k nim muž vykročil, ještě pevněji sevřel meč. „Nepřibližuj se!“

Cizinci se zkřivila ústa
v pobaveném úsměšku. „Polekal
jsem vás? Jmenuji se Kerlo,“ řekl
s lehkou úklonou. „Jsem strážcem
Gorgonské brány.“

„Sloužíte Malvelovi?“ otázal se
Tom.

„Ne, nejsem ničí sluha. Ani
čaroděje, ani krále. Jen strážím
bránu.“

Tom si nebyl jistý, jestli mu může důvěřovat, ale nebyl tu nikdo jiný, od koho by se mohl něco dozvědět.

„Co víš o Malvelovi? Je tady někde?“

Kerlo se opět krátce zasmál. „Vy hledáte Malvela? Ty a tvá přítelkyně byste měli udělat čelem vzad, dokud není pozdě. Gorgonie není pro hloupé pošetilce, co si hrají na hrdiny.“

„My nejsme hloupí, ani pošetilí, přišli jsme, abychom zachránili našeho přítele Adura,“ ohradil se Tom.

„A nevrátíme se, dokud Malvela nenajdeme,“ dodala Elena rozhodně.

Kerlo se ušklíbl, nebo snad usmál, a ukázal dvě řady zčernalých zubů. „Dobře tedy, když na tom trváte...“ a ukázal kostnatým prstem

na močál. „Tudy se dejte, to je vaše cesta.“

Potom se před lví branou objevil temný vír a tajemný strážce brány zmizel, jako by se ve vířivé spirále celý rozpustil.

